

og forkastede jeg naturligvis mange Ting, og jeg beder det ærede Medlem være overbevist om, at om jeg end naturligvis kan have set fejl, saa har det ledende for mine Betragtninger altid været at lægge Skatten der, hvor den nærmede sig mindst til at være en Skat paa Nødvendighedsartikler, og hvor den var mindst byrdefuld. Under mine Overvejelser har jeg selvfølgelig ogsaa tænkt paa — det ligger saa nær, da saa mange Lande har grebet dertil — at gaa til en almindelig Omsætningskat, en Regningskat, en Kvitteringskat — kært Barn har jo mange Navne —, thi naar man gør Skatten almindelig, kan der komme store Beløb ind, selv om Procenten eller Promillen er meget ringe. Men denne Vej har jeg ikke ønsket at gaa, og jeg føler mig overbevist om, at heller ikke det ærede Medlem ønskede, vi skulde følge den Vej. Men det er jo den Vej, man er gaaet i adskillige af de Lande, der kan anføres som Eksempler paa, at Restaurationsskatten maaske ikke er saa høj, som den er foreslaaet her.

At graduere Restaurationsskatten efter Lokalernes Art — om det er Luksurrestauranten eller ikke — er en meget mislig Ting, og jeg tror ikke, man har været fornøjet med det i de Lande, hvor man har en saadan Ordning. Det er nemlig meget svært at opstille Klasser, saa at man rammer det rigtige. Om et Etablissement er af første, anden eller tredje Rang, er overordentlig svært at afgøre, og jeg føler mig overbevist om, at man under en saadan Ordning fik evindelige Kvaler med de næringsdrivende; nogle vilde mene, de var sat for højt op, andre maaske, at de var sat for lavt. Hele denne Ordning vilde bevirke Ubehageligheder og Besvær paa mange Omraader. Men dertil kommer, at den slet ikke rammer det, den skulde ramme, thi et udpræget Luksusforbrug, navnlig af stærke Drikke, kan godt finde Sted i et Lokale af lav Rang, medens det er meget almindeligt, at Folk gaar ind paa den fineste Kafé og spiser nogle Stykker Smørrebrød og drikker et Glas Øl.

Det ærede Medlem sagde, at man skulde have troet, at da de statistiske Undersøgelser førte til det Resultat, at Omsætningen var større end oprindeligt antaget, kunde jeg have nedsat Procenten. Det vilde jeg ogsaa have gjort, hvis Forholdet ikke havde været, at det mere og mere viste sig at være højest ønskeligt, at der blev givet Kommunerne noget til at lette dem de Byrder, de faar ved Aldersrentelovens

Gennemførelse. Nu vilde det ærede Medlem mene, at dette udelukkende skulde gaa til Landkommunerne. Det er jo ikke noget, som skal afgøres ved denne Lov, og jeg beder det ærede Medlem afvente og se, hvorledes den foreslaaede Ordning bliver. Rigsdagen kommer i hvert Tilfælde med til under den ene eller den anden Form at træffe denne Ordning, og det ærede Medlem faar sin Medindflydelse derpaa. Jeg beder derfor det ærede Medlem vente med at fælde saa skarp en Kritik, indtil hun ser, hvorledes Ordningen bliver foreslaaet.

Det er naturligvis ikke svært at vække en vis Medlidenshed, naar man taler om de mange smaa næringsdrivende, der beskæftiger sig med Fabrikation af Chokolade og Sukkervarer. Dog tillader jeg mig at mene, at de 5 Kr. vist ikke kan virke meget byrdefuldt, hvis der overhovedet er Tale om en Forretning; og naar man maa forlange Anmeldelse og kræve, at der skal ydes noget, er Grunden den, at der dog skal være noget, som kan kaldes en Forretning, inden man giver sig til at kontrollere og sætter hele Apparatet i Gang. Og saa finder jeg ikke, der kan indvendes noget imod, at man betaler et saa lavt Gebyr som 5 Kr. For øvrigt er det mig ganske ligegyldigt, hvad Beløbet bliver. Der maa være et Beløb, der maa betales noget, men om det bliver det ene eller det andet, er mig aldeles ligegyldigt. Det spiller finansielt slet ingen Rolle; det er noget, der kun sker for en Ordens Skyld. Men jeg maa ligesom det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lange) minde om, at den Gang det ærede Medlems Parti var med til at gennemføre Tobaksloven, drejede det sig ogsaa om mange smaa næringsdrivende, og da syntes man ikke, 25 Kr. var for meget.

Hvad Kontrollen med de smaa Forretninger angaar, bliver den saa lempelig som paa nogen Maade muligt gennem praktisk ordnet Detailsalgsbøger, som enhver maa kunne føre.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lange) sagde, at om Enkeltheder var der ikke megen Grund til at diskutere her ved første Behandling, Drøftelsen heraf hørte mere hjemme under Udvalgsbehandlingen. Jeg skal følge det ærede Medlem i saa Henseende. Kun maa jeg dog sige til det ærede Medlem, at den Ændring, der er gennemført i § 6, virkelig er ment som en Indrømmelse og vil blive praktiseret som en Indrømmelse til Mellemdelen.